

Marius
Marinkevičius

Super bobutės

Ilustravo
Viktorija Ežiukas

Marius Marcinkevičius

Iliustravo Viktorija Ežiukas

Pirmas skyrius

Pas senele

– Senele! – sušukau aš. – Vėl šiandien tavo pelėdos ateis?

Pelėdomis aš vadinau senele's drauges. Šios dažnai mėgdavo lankytis pas senele.

Kad draugės jau ateina, aš girdėdavau iš tolo, nes jos sunkiai krenkšdamos lipdavo laiptais, ilgai kuisdavosi priemenėje, kol audavosi batus, paskui užeidavo į ryškiai apšviestą svetainę, markstydavo savo dideles žlibas akis ir skaudžiai žnaibydavo mane už žandų, bumbėdamos: „*Oi, koks tu didelis užaugai*, kaip sekasi mokykloje, kuo nori būti suaugęs, o mergaitę jau kokią turi?..“ ir kitas bobutiškas nesąmones. Gerai, kad eilėraštko neliepdavo skaityt ant kėdės atsistojus.

– Taip, Rokai, – atšovė senelė, – šį vakarą ateis mano draugės.

– *Ir Stasė Perdasė ateis?*

– Nevadink jos taip, – pyktelėjo senelė.

– Tai kad ji nuolat perdžia.

– Ji – mokslininkė, – senelė pakėlė pirštą į dangų.

– O ką, visi mokslininkai perdžia? – nepatikėjau aš.

– Aha, dar ir kaip.

– Kokį gi atradimą ji padarė?

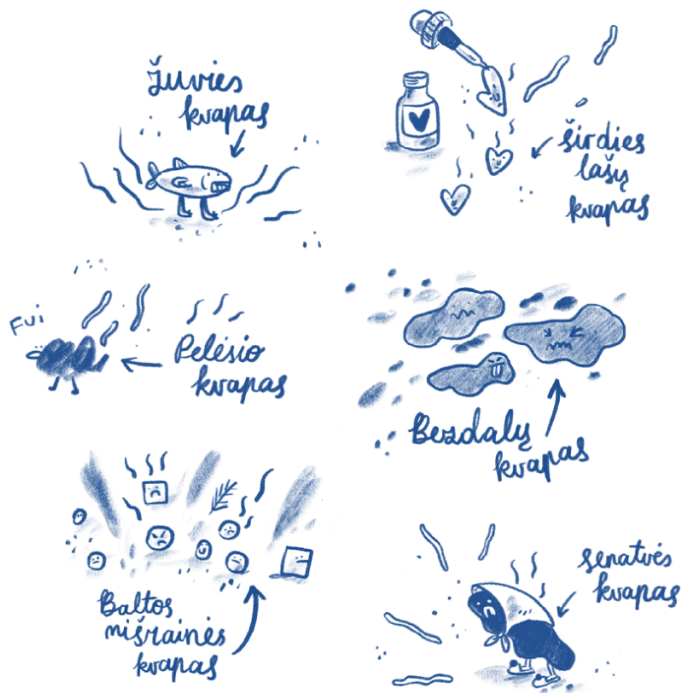
– Ji nustatė, kad visos silkės yra žuvys, bet ne visos žuvys yra silkės, – ramiai paaiškino senelė, maišydama tešlą blynams.

Už tuos blynus su namine aviečių uogiene aš galėdavau atleisti viską.

Net ir pelėdų susirinkimus, po kurių visuose namuose dar ilgai tvyrodamo širdies lašų, pelėsių ir senatvės kvapas.

Fu. Aš niekada nebūsiu senas!

– O jos su savo diedukais ateis? – pasidomėjau aš.

– Ne, visi diedukai prieš savaitę išvyko žvejoti.

Nežinia, kada grįš. Matyt, gerai kimba.

„Nors tiek gerai”, – pagalvojau ir nusliūkinau į savo kambarį pažaisti telefonu.

Antras skyrius

Vakarienė

Vakare mes visi sėdėjome prie didelio balta staltiese padengto stalo. Buvo susirinkusios visos pelėdos.

Stasė Perdasė, ilga ir tiesi kaip šluotos kotas. Visada su languotu sijonu ir nėriniuota apykakle. Ji taip mėgdavo mane apsikabinti ir suspausti, kad po to visą dieną dvokdavau naftalinu.

Dvynukės *Vera* ir *Lera*.

Jos – buvusios gimnastės ir net kelis kartus bandė mane išmokyti vaikščioti ant rankų, bet kažkaip išsisukau, nes jos neatrodė labai patikimos: abi vaikščiojo pasiramsčiuodamos lazdelėmis, tik Lera buvo šluba kaire koja, o Vera – dešine, nors gal ir atvirkščiai. Abi jos buvo nedidukės, lieknos, nešiojo trumpas šukuosenas ir aptemptus rūbus.

Toliau sėdėjo **Baba Vorė** – taip aš ją vadinau todėl, kad visada ką nors megzdavo. Bet būdavo visiškai neaišku, ką. Ji išsitraukdavo ilgus blizgančius plieninius virbalus, užnerdavo ant jų siūlą ir imdavo stulbinančiu greičiu juos judinti.

Iš po virbalų lįsdavo kažkoks keistas tinklas. Kai buvau visai mažas, man atrodydavo, kad ji naktimis virsta į didžiulį storą vorą ir tuo tinklu gauda vaikus.